

Do kostola na miernom kopci sa dvojkrídlovými dverami tisli vyobliekaní dedinčania, väčšinou starší a takmer všetci v čiernom. Ženy ešte v čižmách. Od starej kamenej dlažby poriadne ťahalo. Kostol bol vykurovaný dychom svojich návštevníkov. Jar v ten rok začínala veľmi neisto. V bezfarebných zvyškoch minuloročnej trávy vykúkali sem tam sedmokrásy a pri potoku bolo vidieť prvé bahniatka. Popri hlavnej ceste boli mantinely neroztopeného snehu nasýtené kamienkami odlietavajúcimi od frčiacich áut a autobusov. Spoza plotov brechali psi neurčitej rasy.

Prišli sme včera večer. Otcovi sa nechcelo, lebo že sme tu boli vlani, ale mama povedala, že je to vždy tak, že na Vianoce sme u otcových rodičov a na Veľkú noc u jej, tak nech nevymýšľa. A aj tak sa jej nechce piecť a na dedine bude všetkého dosť a ešte aj dobrý jarný vzduch pre Katku, to akože pre mňa. Povedala to asi preto, lebo som celú zimu smrkala a bola podchvíľou doma, ale to len preto, že sa mi nechcelo chodiť do škôlky, čo som jej samozrejme neprezradila. A tak otec išiel do garáže a o chvíľu pristál v našej červenej škodovke pred bytovkou. Cestovali sme dosť dlho, asi tak cez pol Slovenska, predpokladám, a tak sme k babke a dedkovi prišli až po zotmení a len čo sme sa vybalili a zjedli párky, hneď ma aj posielali spať. Spala som v izbe s babkou a dekom. Bola tam pri skrini váľanda a nad ňou veľký obraz s malým dievčatom nad priepasťou a za ním stála teta vo vlajúcich šatách s krídlami, ktorej babka hovorila anjel strážny. Dosť som sa toho obrazu bála. Zatvárala som oči hneď, čo som ho videla, lebo som si nechcela predstaviť, že by to dievčatko urobilo ďalší krok a tá anjelka by ho nestihla zachytiť, a ono by spadlo do priepasti. A to už ani nehovorím, ako som sa bála toho oválneho obrazu nad veľkou posteľou, kde spávali babka s dedkom. Bol na ňom muž, ktorému stará mama hovorila Kristuspán, mal krásne dlhé vlasy a modré oči a okolo boli ovečky a

on tam v tme smutne sám sedel a pozeral na mesiac. Bol hrozne sám a ešte aj v noci. Mesiac bol tajomný a žiarivý a bála som sa, že budem námesačná, keď sa naň budem dlhšie pozerat', ale mama mi aj tak zhasla svetlo, len čo som vzkázla pod perinu. A mala pravdu. Hneď som zaspala.

Ráno ma budili dosť skoro. Stará mama si zaumienila, že s ňou mám ísť do kostola. Otec do kostola nechodil nikdy a mama tiež nie, hoci keď bola malá, chodila. Videla som ju na fotkách s inými dievčatami pred kostolom ako v bielych šatočkách a v bielych rukavičkách oboma rukami silno držala sviečku a vo vlasoch mala venček. Starý otec hrozne kašľal a tak povedal, že ostane doma a bude sa modliť z modlitebnej knižky, aby v kostole nerušil.

Keď sme odchádzali z domu, videla som za plotom na konci dvora niečo pobehovať. Bolo to biele a bojazlivo to mečalo. Keď som sa starej mamy opýtala, že čo to je, povedala, že baránok a aby som sa nezdržovala, že nestihneme načas prísť do kostola. Tešila som sa, že keď sa vrátíme, baránok bude veselý a budeme sa hrať.

Zvony zvonili na celú dedinu. Stará mama hovorila, že nás volajú a ponáhľala sa k bráničke. Stará mama šla tak smiešne rýchlo drobnými krokmi a ja som bežala pred ňou a potom ju počkala pri hlavnej ceste. Ledva sme sa do kostola dostali. Suseda od naproti nám držala pri sebe miesto, inak by sme si už nesadli. Ozvali sa zvončeky a všetci vstali. Chvíľu sme sedeli, potom zas stáli a ešte aj kľáčali. Všetci to robili, akoby to odjakživa poznali. Tvárili sa vážne. Keby som vtedy bola vedela, čo je to smrť, povedala by som, že sa tvárili smrteľne vážne. Ale v našej rodine zatiaľ nik neumrel, aspoň nie od vtedy, čo som sa narodila. Pán farár občas toto slovo použil a dav v kostole akoby v tej chvíli premkla hromadná úzkosť, ale nerozumela som tomu. Zdalo sa mi, že čas plynie nekonečne pomaly. Obzerala som si maľby na strope. Belasé oblaky sa v strede rozostupovali a nejakí namaľovaní ľudia odtiaľ padali, alebo sa možno vznášali smerom hore. Nevedela som to rozpoznať, tak som si predstavovala

radšej, že letia smerom hore, lebo keby padali dole, nemohli by sa predsa tak spokojne tváriť. Na obraz vpredu som videla len vtedy, keď všetci kľáčali. Chvíľu som sa tvárila aj ja, že kľáčim, ale drevo mi bolo tvrdé a tak som sa chvíľu krčila a potom som sa nenápadne postavila. Obraz bol namaľovaný lesklými farbami. Nič som na ňom nevidela, lebo sa v ňom odrážal obrovský luster z drobných sklenených korálikov. Pod obrazom stál pán farár a chlapci v dlhých bielych košeliach s čipkou naspodku. Nechápala som, prečo tam nie sú dievčatá, či tí chlapci musia nosiť niečo ťažké alebo čo. Keby som mohla tiež niečo prinášať a odnášať, aspoň by som sa nenudila. Stará mama si všimla, že nekľáčim a stiahla ma k nej dolu za kabátik a karhavo na mňa pozrela. Keď sme sa zas posadili do lavice bolo chvíľu ticho. Nad lesklým obrazom bola na stene namaľovaná holubička so zlatými lúčmi okolo.

"Stará mama, tam je holúbok," šepkala som vzrušene.

"To nie je holúbok, ale duch svätý." Odvetila stará mama.

"A tam je také oko v trojuholníku a stále na mňa pozerá," pokračovala som.

"Tíško!" povedala stará mama. Jemne mi prikryla rukou ústa a pritiahla si ma k sebe na lavici, kde sme sedeli. Potom spolu s ostatnými niečo recitovala a zdalo sa mi, že priam kričí slová: "...a duša mi ozdravie."

Potom vstala a zaradila sa do radu smerujúceho k oltáru. Našťastie ma zobrala so sebou a mohla som sa obzerať po kostole. Videla som, že sú tam aj iné deti. Tvárili sa vážne takisto ako dospelí. Keď som sa na ne usmievala, len na mňa zamračene pozerali, akoby som spadla z oblakov. Konečne sme sa dostali dopredu. Starej mame položil pán farár na jazyk malinkú oblátku. Už som aj otvárala ústa, lebo som bola trošku hladná, ale stará mama ma potiahla za sebou a tak som pochopila, že to asi nie je pre malé deti. Ale na druhej strane som konečne videla, čo je na tom obraze. Bola tam krásna žena v modrom plášti, ktorá stála na oblaku a pozerala hore. Stará mama nič nehovorila a sama sa

akoby trochu vznášala na nejakom oblaku, keď sa vracala späť do lavice. Zrazu išla ľahko ako baletka, hoci mala nohy riadne napuchnuté, hlavne tú pravú. Ešte sme chvíľu sedeli. Potom sme počuli zhora hudbu a nakoniec pán farár nám všetkým zaželal požehnané sviatky veľkonočné. Opäť začali zvonit' zvony. Keď sme vychádzali z kostola, ľudia sa tísli do takej menšej miestnosti na boku.

"To je boží hrob," povedala stará mama. Videla som len veľa kvetov a nemala som chuť sa tam tlačit'.

Konečne sme vyšli von. Svietilo slnko. Na múre pred kostolom sedeli holuby, keď sa ľudia začali v hlúčkoch stavať k múru aby počkali príbuzných holuby sa vzniesli a leteli niekam ponad strechy.

"Ktorý z ich je duch svätý?" zavolala som tak silno ako som vedela, aby som svojím hlasom prekričala zvony. Pani suseda od naproti zdvihla obočie a tvárila sa akoby ma nevidela. Stará mama očervenela v tvári a schytila ma za ruku. Povedala susede, že už musíme ísť a rázne vykročila k hlavnej ceste. Suseda sa tvárila cháпavo, akoby starú mamu ľutovala.

Keď sme prišli z kostola na dvore stálo auto tety Evy a uja Jožka a za plotom do záhrady sa nič nehýbalo. Keď som sa mamy opýtala, kde je baránok, povedala, že si pre neho prišli zo salaša a odviezli ho naspäť medzi ostatné ovečky. Mala na sebe bledomodrú zásteru starej mamy a na pekáč kládla mäso, z ktorého trčali dlhé kosti...